

Al eens een paard “getragert”?

Artikel uit "Trager aktuell", blad van Duitse Tragervereniging, uitgave 1, januari 2010, 3^e jaargang.

Door Matthias Warnck

Vertaling naar het Nederlands: Martine Meursing

Het liefdevol knuffelen met honden en katten kent waarschijnlijk iedereen. De mogelijkheid om bewust waar te nemen, voelen en onderzoeken van een dierenlijf is echter een heel andere ervaring en zeker als het om een paard gaat.

Hoe kwam deze bijzondere ontmoeting tot stand? Jessica, een Tragercollega, vertelde me dat ze gevraagd was door een cliënt of ze niet ook haar paard, dat een lam been had, kon “trageren.”

Omdat ze bang is voor paarden had ze nee gezegd.

Toen ik dat hoorde zei ik spontaan dat ik zo'n aanbond meteen aan zou nemen en er zeker plezier aan zou hebben. Jessica regelde het contact, we maakten een afspraak met z'n vieren: Jessica, de cliënt Nicki, Pasadena het paard en ik.

Vooraf moet ik kwijt dat ik tot nu toe in mijn leven geen enkel contact had, laat staan ervaring, met paarden. Ik had als kind een kleine hond, hou graag vakantie op een boerderij en zie mijzelf als doorsnee dierenliefhebber maar dat is het dan ook. Zodoende vond ik het terecht dat ik mij tenminste theoretisch een beetje zou voorbereiden en las op internet enige pagina's. De belangrijkste informatie die bleef hangen was ten eerste dat paarden vluchtdieren zijn en ten tweede kuddedieren. Daarom is lichaamstaal het belangrijkste communicatiemiddel en worden bepaalde bewegingen, hoewel zo niet bedoeld, door het paard als agressief geïnterpreteerd. Bijvoorbeeld worden geopende handpalmen, gestrekt of zelfs omhoog gehouden als aanvalsbeweging waargenomen. Het fixeren met je ogen wordt door een paard geïnterpreteerd als: roofdier, gevaar, vlucht. Bovendien zal elk paard zijn plaats in de rangorde van de kudde, ook als het een heel kleine groep betreft, meteen uittesten.

Met deze informatie begaf ik mij dus naar de afspraak, verwachtingsvol naar wat er zou komen. Natuurlijk maakte ik er geen geheim van dat ik onervaren ben en had eerst Nicki haar toestemming gevraagd dit te gaan proberen.

Pasadena staat in haar box en neemt de naderende bezoekers nieuwsgierig op. Nadat ik me eerst laat besnuffelen volg ik Nicki, met inachtneming van de nieuw geleerde omgangsvormen, in de stal. Om de verhoogde alarmfase van de mery door de ongewone situatie, kom je niet heen. Het gehele lijf verstijft wat, de weid opengesperde ogen volgen mij overal en de hoog opgestelde oren draaien zich als nerveuze antenneschotels.

Ik maak eerst contact met het machtige dier doordat ik in Hook-up ga, mijn handen op een kant leg en hem licht over het zijdeachtige vel strijk. Ik herinner mij mijn gewicht in mijn voeten te voelen, verwacht niets, wil niets, ben er gewoon.

De feedback van Nicki, die haar paard kent en zodoende kan “lezen,” is behulpzaam omdat het mijn voelen bevestigt en ik daardoor zekerheid krijg.

Bij Pasadena zijn de scepsis en oplettendheid overheersend. Ik kan dat gevoel goed begrijpen: met een wildvreemde in deze nauwe box te staan, zonder te weten wat hij van mij wil, is natuurlijk niet rustgevend.

Beperkt door mijn lichaamsgrootte kan ik mijn arm net aangenaam over haar rug leggen. Ik leun een beetje tegen haar aan, vraag naar zachtheid, zink nog een stukje dieper. Ik kan onze adem voelen en wordt nog rustiger. Ik hoor van Nicki dat Pasadena nu is begonnen te eten en zodoende mijn aanwezigheid heeft geaccepteerd. We staan geleund, haar warmte

straalt op mij - wat is het gewicht van dit lichaam? Het antwoord vind ik in het zachte schommelen. Het langzame ritme heeft iets meditatiefs. Ik geniet van de harmonische beweging en versterk het nog een beetje. Jessica zegt dat de golf helemaal door gaat, van het bekken tot aan het puntje van de neus. Ik kan me nu vrij bewegen in de box, de argwaan van het begin is verdwenen en ik vraag Nicki of we in de manege kunnen gaan zodat ik Pasadena haar bewegingen kan zien. Nicki laat haar stapvoets lopen en dan in draf. De bewegingsbeperking in de rechter achtervoet - hij wordt niet zo hoog opgetild als de andere - is voor mij maar moeilijk waarneembaar. Ervaring en kennis ontbreken mij.

Pasadena laat zich ook door mij probleemloos door de hal voeren. Blijkbaar is de vraag van de rangorde opgelost. Ik richt mij nu op het rechterachterbeen. Enkel en onderbeen voelen uiterst hard en gespannen aan. Ook hier voel ik de grens van mijn anatomische kennis en ervaring. Ik heb geen idee hoe ik de enkel oppakken, bewegen, aan zijn grenzen brengen of losmaken kan. Daarom beperk ik mij tot zacht handcontact, vraag in mijn geest naar zachtheid en blijf in Hook-up. Nicki en Jessi kijken van een afstand toe en Nicki zegt zeer verbaasd te zijn dat Pasadena blijft staan en er niet vandoor gaat. De manege is groot en ze kan gewoon weggaan, maar ze blijft heel rustig bij mij staan.

Ik voel verder en er ontstaat beetje bij beetje een atmosfeer van geconcentreerde stilte, zoals bij meditatie. Het diepe Hook-up breidt zich uit en is bijna fysiek voelbaar. Af en toe hoor je van Pasadena licht gesnuif als ze de lucht, na een diepe ademteug, door haar neusgaten laat wegglijden. Nicki kan gewoon niet geloven wat ze daar ziet. De onderlip hangt los naar beneden, de oren hangen en de ogen zijn half gesloten, allemaal tekenen van ontspanning. "Die is als gedrogeerd, zo is ze anders nooit" zegt ze steeds weer. Na een tijdje heb ik het gevoel de ontspannen losheid in beweging te willen brengen en ga met Pasadena langzaam lopen.

We gaan enkele rondjes en Nicki denkt dat Pasadena de rechtervoet nu hoger optilt. Als we naderhand nog wat samen napraten komt de merry naar mij toe en stoot met haar neusrug krachtig tegen mijn borst. "Die wil met je knuffelen" licht Nicki, licht geïrriteerd, toe. Ik neem het als "dankjewel" en verheug me heel erg over dit grote geschonken vertrouwen.

Voor mij was het interessant, en vooral ook een mooie ervaring waarbij ik veel kon leren. De vertrouwensvolle overgave van zo'n groot dier te voelen, dat bovendien als schuw en terughoudend bekend staat en mij heel kort geleden heeft leren kennen, heeft me diep beroerd.

Het vredige van dit werk is ook hier weer aan het licht gekomen. Ik had geen verwachtingen, geen plan in mijn hoofd, geen regels. Misschien heb ik daarom zo'n cadeau gekregen.